

İYİ Kİ ÖYLEYİZ, İYİ Kİ...

Üzerinde mütemadiyen dumanı tütmeğe, şerbeti muhabbet arkadaşlarında saklı, ince belliler ile sunulan bir bardak çay... Büyükannenizin bir zamanlar özene bezene işlediği yıllara yenik düşmüş danteller oval masanın daha bi soluk görünmesine sebebiyet vermekte . Masanın etrafına dizili boyası dökülmüş, cilası eskimiş sandalyelerden birine ilişmişim ve önümde kalınca bir kâmus.. Ürkek ellerim ona ulaşmak için fazla hevesliler. Bir sayfa açmaya ve birkaç satır okumaya... O kamus ne mi? O kamus ümmet adına çalışmamı dürtüleyen deryalar dizgisi... Kapağını açınca dantellerimi beyazlatan, çayımın şerbetini arttıran, cilası eskimiş tahtaları tekrardan boyayan bir muhabbetin kapısı. O kalınca şey imanımı daha bi güçlendiren dostlarım. Mü'minler'in bir vücudun azaları gibi olduğunu söyler Peygamberimiz.. Bu kamus da kapısını araladığınızda sizi tamamlayacak İslam arkadaşlarınız ve Allah rızasını kazanmada ter akıtmanızı gerektirecek bir yolculuğun hazırlık durağı, mütaalahaneniz...

Tahkiye sanatı konusundaki çabamdan anlaşılmalı ki o kadar da becerikli değilim bu haneyi tasvir etmekte. Ama dedim ya hani son sözlerimde, orası bir hane. 70 seneyi devirmiş koca, heybetli bir bina. Ben ise o binanın yüzlerce odasından birindeyim. Masanın üzerinde kamusun bilmem kaçınıcı sayfasında. Belki başlarda, belki de sonlarında. İyi ki de oradayım diyorum içimden. Çünkü bir annem var "kalk namazımızı kılalalım" diyen bir de o binadaki dostlarım. Namaza çağrılmak, birkaç arkadaşın kolundan tutup mescidin yolunu tutmak ne demekmiş birkaç ay önce öğrendim. Bodrum kata saklanmış boş bir mescidin köşesinde yalnız kalmak yüreğimi dağladı, hanemi özledim. İşte o yüzden iyi ki'lerim. İyi ki İmam Hatipliyim...

Tek bununla sınırlı kalmaz elbette sebeplerim. Muhabbetlerimize eşlik etmek için bazen bizden dahi genç olan güzel insanlar diyarı... Güzel insanlar hitabım çok abartılı anlaşılmasın. Mübalağa etmek için değil mübahase etmek adına bu lakırdılarım. Neden "iyi ki" diyorum anlaşılın diye.

Bir hafta boyunca sıramın altında unuttuğum birkaç liranın kuruşunu dahi eksiksiz bir şekilde bulduğum güven evi İmam Hatip. Birkaç ay gidemedim, uğrayamadım diye telaşa düştüğüm durak... Okuyalım diye hocaların önüme kitaplar serdiği günler... Ah işte o günler var ya, bu yüzden denmeyi hak ediyor "iyi ki" diye. Derslerin kitaplardan değil kalplerden verilmeye çalışıldığını siz de bi hissetseniz anlarsınız onca bu satır ne diye. Başkalarını bilmem ama şu modernler havuzunda gittikçe daha da zehirlenen bu dünyada karakterin kariyerdan üstün tutulduğu başka bir düzen yoktur herhalde. Varsa da İmam Hatip olsa gerek. Ya da onun mütalaasına tabi tutulmuş küçük bir yürek.

Bu iki kelimeyi, iyi ki demeyi Selamına cevap alamadığında, aksırdağın vakit bir yerhamuke'l-lah diyenin çıkmadığında anlarsın. Sözlerime öyle tebessüm etme. Söylediklerimin değerini o kamustan uzaklaştığın vakit anlarsın. Sonra dönüp kafanı hafifçe sallarsın. Dilin değil belki ama kalbin söyler o kelimeleri ben seni duyarım. " İYİ Kİ İMAM HATİPLİYİM!" dersin... Evet azizim öyle, iyi ki öyleyiz... İyi ki!

NİGAR NUR BULAKOĞLU